

svarlig Ministers Haand, er sikkert en Løsning, det er i visse Maader at skære tværs igennem, og hvis den højtærede Minister kan forsikre mig om, at det bliver ham, som skal træffe de første grundlæggende, præjudicerende Afgørelser i denne Sag, mener jeg ogsaa, at jeg med Tillid vil kunne lægge den i Ministerens Hænder, men det er jo noget andet, hvis det skulde føje sig saa, at Afgørelsen bliver lagt i en anden Handelsministers Hænder, en Handelsminister, som jeg i Øjeblikket ikke kender. Det afgørende bliver jo til syvende og sidst den Tillid, man har til den Minister, der skal træffe Afgørelsen — i saa Henseende haaber jeg imidlertid det bedste.

Ogsaa paa et andet Punkt har den højtærede Minister, saaledes som det allerede fra alle de foregaaende Taleres Side er blevet rosende fremhævet, skaaret igennem, nemlig med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorledes man skal sikre sig mod, at fremmede handelsrejsende benytter Udlændinges traktatmæssige Ret til at erhverve Borgerskab, for saa vidt de har fast Ophold her i Landet, til at etablere et Skinophold her i Landet og saa paa Basis deraf erhverve sig Borgerskab og saaledes omgaa Lovens Afgiftsbestemmelse. Den højtærede Minister har her foreslaaet den Løsning, at der skal kræves Skat, og er derigennem naaet til at sikre, at vedkommende Udlænding, der vil gøre Brug af sin traktatmæssige Ret, sin traktatmæssige Ligestilling med her i Landet boende Danske, skal bo her mindst et halvt Aar. Meget videre tror jeg heller ikke, det vil være muligt at naa. Baade denne Bestemmelse og i det hele taget den Maade, hvorpaa Sagen er taget fra den ærede Ministers Side, viser paa en glædelig Maade, at vi her har at gøre med en Mand, der — for at bruge et fransk Udtryk — „sait son métier“. Det samme Indtryk faar man ikke fuldkommen af de Jurister, der har bistaaet ham ved Lovforslagets Affattelse — jeg vil ikke tale om, at Sproget ikke altid er saa snu, det er vi jo vant til i vore Love —, men der er en Mærkelighed ved Affattelsen, som jeg skal gøre opmærksom paa. Der staar i § 6, at Bestemmelserne i § 2 ogsaa finder Anvendelse paa her i Riget bosiddende Personer, men i § 2 staar der, at de paagældende skal være handelsberettigede i Udlandet. Heraf følger med logisk Nødvendighed, at de her i Landet boende, som vil løse Borgerskab og derigennem slippe for at løse Adgangsbevis og betale Afgiften, skal have Han-

delsberettigelse i Udlandet. (*Ministeren for Handel og Søfart* [Hassing Jørgensen]: Der staar endvidere i § 2: „eller være antagne som handelsrejsende for saadanne.“). Ja, men dette sidste er ikke praktisk. Det er pudsigt, at det endogsaa er blevet i den Grad accentueret, at de skal være handelsberettigede i Udlandet, at man har sat Parentesen, „Handlende, Haandværkere eller Fabrikanter“, bag efter Ordet „Udlandet“, for at man endelig skal forstaa, at de skal være handelsberettigede i Udlandet. Det trænger virkelig til en lille Korrekturrettelse for at blive tydeligt, om end man nok kan se, hvad Meningen er, nemlig at de skal have tilsvarende Handelsberettigelse paa selvstændig Maade eller som handelsrejsende. Dette er selvfølgelig en ligegyldig Pudsighed; det afgørende er, at naar man ikke kan bevæge Regeringen til at gaa Traktatvejen, er der her gjort et Forsøg paa at skabe en Løsning, der i alle Maader maa betragtes som en ypperlig Forhandlingsbasis, og paa tvende afgørende Punkter er det endogsaa lykkedes at skabe en Løsning af Vanskeligheder, der hidtil syntes ganske at ville spærre Vejen for dette Lovforslags Gennemførelse.

Til Slutning ønsker jeg dog at gentage, at saaledes som Lovforslaget er affattet, vil saare meget afhænge af den Maade, hvorpaa det, naar det bliver ophøjet til Lov, føres ud i Livet, og skønt jeg af rent politiske Grunde ikke kan sige om den højtærede Handelsminister: Lad os aldrig, aldrig miste ham, vil jeg dog udtale det Ønske, at vi i hvert Fald maa bevare ham saa længe, at han ikke alene kan være med til at føre dette Lovforslag gennem Rigsdagen, men ogsaa føre det ud i Praksis, thi saa er vil for at bruge et Udtryk, der falder naturligt, da den højtærede Handelsminister ogsaa er Trafikminister, efter mit Skøn godt kørende.

Ministeren for Handel og Søfart (*Hassing Jørgensen*): Jeg vil takke de ærede Medlemmer, der har talt paa de forskellige Partiers Vegne, for den Interesse, de har vist det foreliggende Lovforslag, og den Udførlighed, hvormed de har behandlet det. Jeg maa sige, at jeg efterhaanden har faaet ganske store Tanker om Betydningen af dette Lovforslag, noget større, end jeg egentlig havde, da jeg fremsatte det. Mit Motiv til at fremsætte det var særlig dette, at de Bestemmelser, hvorunder vi nu lever i Henhold til Forordningen af 1839, simpelt hen er saaledes, at vi for vor egen Skyld og for vor An-